

ΣΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑ ΤΟΥ Κ. Τ.

*Κι ἦταν ἡ ματιά μου
Μέσα στοῦ κόσμου τὶς πλατωσιές
Ἀπλωμένη
Καὶ τὴν ξεσέρονω
Κι ὡς ἦταν βουρκομένη,
Στὰ φύλλα αὐτὰ μπροστά μου
Πέφτει
Σταλαγματιές, σταλαγματιές,
Σ' ἀργυροδάκρυτο κάποιο καθρέφτη
Κρυσταλλωμένη.*

ΜΑΝΟΣ ΑΡΤΑΚΗΣ

STEPHANE MALLARMÉ

ΜΕΛΛΟΝΤΙΚΟΝ ΟΡΑΜΑ

Ἐνας οὐρανὸς ξεθωριασμένος ἀρχίζει νὰ φεύγη μαζί με τὰ σύννεφα, πάνω ἀπὸ τὸν κόσμον ποῦ ξεψυχάει ἀπὸ γηραιά. Τὰ κρόσια τῆς ξεσκιωμένης πορφύρας τῶν δύσεων ξεβάφονται μέσα σ' ἓνα γαλήνιο ποτάμι στὸν ὀρίζοντα, ποῦ εἶνε πλημμυρισμένος με ἀχτίδες καὶ με νερά. Τὰ δένδρα γέροντον μελαγχολικὰ καὶ κάτω ἀπὸ τὰ φυλλώματά των ποῦ ξάσπρισαν (περισσότερο ἀπ' τὴ σκόνῃ τοῦ χρόνου παρὰ ἀπ' τὴ σκόνῃ τῶν δρόμων), ὑψώνεται τὸ ἀστέρينو παλάτι τῆς Θύμης τῶν Περρασμένων· κι' ὅσο ποῦ νάρθη ἢ χαραυγὴ, ἀνάριθμοι φανοὶ κρυστάλλινοι δίνουσι ζωὴν στὰ πρόσωπα τῶν δυστυχημένων, ποῦ ρεύουσι ἀπ' τὴν ἀγιάτρευτην ἀρρώστεια τῶν αἰώνων. Καὶ μέσα στὴν ἀνήσυχον σιωπὴ τῶν ἀπειρῶν ματιῶν ποῦ παρακαλοῦν τὸν ἥλιον ἐκεῖ κάτω, ποῦ, μέσ' στὸ νερό, βουτᾶ με τὴν κραυγὴν τῶν ἀπελπισμένων, μόνον τὰ λόγια αὐτὰ ἀκούονται, ὡς γήτεμμα:

«Φέρονω ζωντανὴν (καὶ ποῦ τὴ φύλαξε μέσ' ἀπ' τὰ χρόνια μιὰ ὑπέροχον ἐπιστήμη) τὴ Γυναῖκα τῶν περασμένων χρόνων. Μιὰ μαγία ἔμφυτη καὶ ἀπλοϊκὴ, ἓνα, πῶς νὰ τὸ πῶ; ἓνα θάμπωμα ὀλόχρυσον, τὰ μαλλιά της, ὅπως λέει, ἀπλόνονται με μιὰ χάρη ξεχωριστὴ γύρω στὸ πρόσωπον, ποῦ τὸ φωτίζει ἢ αἱματένια γύμνια

τῶν χειλῶν της. Ἐντὶς γιὰ ροῦχον μάταιον, ἔχει τὸ σῶμα της αὐτὴ: καὶ ξεπερνάει καὶ τὰ μάτια της ἀκόμα, ὅμοια πολῦτιμα πετράδια, τὸ βλέμμα ἐκεῖνο ποῦ σπιθοβολάει μέσ' ἀπ' τὴν ξαναμμένη σάρκα. Κι' ἔχει τὰ στήθια ὀρθά, ὡς ἀπὸ γάλα ἀστείρευτον γεμάτα, ἔτοιμη γιὰ οὐράνιον πέταμα, με τ' ἀπαλόκωμα τῶν κνημῶν ποῦ κρατάει ἀκόμα τὴν ἄρη τῆς θάλασσας».

Μὲ τὴ θύμῃ τῶν δυστυχημένων τῶν γυναικῶν, φαλακροί, ἀρρωστημένοι καὶ γεμάτοι φρίκη, οἱ ἄντρες στρυμώνονται· κι' ἀκόμα κι' οἱ γυναῖκες περιέργως θέλουσι νὰ δοῦν κι' αὐτὲς, γεμάτες μελαγχολία.

Καὶ ὅταν ὅλοι πλεῖα θᾶχουν διττὸ τὸ εὐγενικὸ τὸ πλάσμα, ἀπομεινάρι μιᾶς ἐποχῆς καταραμένης τότε, μερικοὶ ἀδιάφοροι, γιατί δὲ θᾶχουν τὴν δύναμιν νὰ καταλάβουν, μὰ κι' ἄλλοι θλιμμένοι, με τὰ βλέφαρα βρεμένα ἀπὸ δάκρυα συγκρατημένα, θάλληλοκουτταχοῦν. Ἐνῶ οἱ ποιηταὶ τῶν χρόνων αὐτῶν, ποῦ θὰ νοιώσουν τὰ κλεισμένα των ματιῶν ν' ἀνοίγουν, με τὸ κεφάλιν ξαναμμένο γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀπὸνα μεγαλεῖο ἀξεδιάλυτον, ταιριασμένοι με τὸ Ρυθμὸν, ξεχασμένοι στὴν ἀπόλαυσιν μιᾶς ἐποχῆς ποῦ τὴ ζωντάνεψε στὸ πέρασμα της ἢ Ὀμορφιά, θὰ βαδίσουν πρὸς τὸ φῶς.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΑΛΚΗΣ